

วันอิษฐานสากลเพื่อ

หมู่บ้านของพวกเขา เด็กๆ ถูกเผาและพวกเขากำลังหลบซ่อนอยู่ในเวลานี้

ประเทศพม่า

วันที่ 8 มีนาคม 2009

ภาพของชา คเท อายุ 13 ปี หลายเดือน
หลังจากที่ได้รับอุบัติเหตุ

การสูญเสียของ ชา คเท

หหมู่บ้านเลคีในภาคเหนือของรัฐกะเหรี่ยง ถูกโจมตีและถูกเผาโดยกองทหารพม่าในวันที่ 15 และ 16 สิงหาคม 2007 ทุกคนหลบหนีออกจากหมู่บ้าน และกองทหารพม่าได้ฝังกับระเบิดทั้งข้างในและรอบๆ หมู่บ้าน สามเดือนต่อมา ชาวบ้านบางคนได้ออกมาจากที่หลบซ่อนเพื่อมาดูว่ามีอะไรหลงเหลืออยู่ในหมู่บ้านบ้าง ชา คเท เด็กชายอายุ 13 ปี (เกรด 2) ได้ออกมากับครอบครัวของเขาด้วยเช่นกัน ขณะที่แม่ของเขาหายากอยู่นั้น เด็กชายนั่งอยู่บนท่อนไม้เคาะพื้นดินเล่นด้วยพราๆ ขณะที่เขากำลังสับดินด้วยพราๆอยู่นั่นเอง มันดีไปถูกกับระเบิดที่กองทหารพม่าฝังเอาไว้ที่นั่นกับระเบิดได้ระเบิดออกใส่หน้าของเด็กชาย และทำให้ตาของเขาบอดทั้งสองข้าง อีกทั้งใบหน้าและลำตัวด้านบนก็ได้รับบาดเจ็บ น้องสาวอายุ 8 ขวบของเขาก็ได้รับบาดเจ็บจากการระเบิดนี้ด้วยเช่นกัน เขาถูกส่งตัวไปยังคลินิกเคลื่อนที่ของชุมชนที่ห่างออกไปเป็นระยะหนึ่งวันเดินเท้า แต่ทว่าหลังจากได้รับการรักษาเบื้องต้นแล้ว ทางคลินิกบอกว่าไม่สามารถช่วยเหลือเด็กชายคนนี้ได้ เราเจอเด็กในเวลาหลายเดือนต่อมาในที่หลบซ่อนของผู้พลัดถิ่น ตัวของเขาบวมอ และเดินลากเท้าอย่างหตุหตุ เขามุดหน้าลงขณะที่พี่ชายของเขาช่วยให้เขาเดิน การเห็นตาที่เสียหายของเขา ร่างเล็ก ๆ ที่คู่คู้ และจิตวิญญาณที่แตกสลายของเขา ทำให้ผมรู้สึกเศร้าเป็นอย่างมาก ผมคุยกับเขาและอธิษฐานเผื่อเขา หลังจากดูดวงตาของเขาแล้ว ผมบอกเขาว่าผมไม่ทราบว่าจะช่วยเหลือได้หรือไม่ และเขาอาจจะไม่สามารถมองเห็นได้อีก แต่เราจะลองพยายามดู ผมดึงเขาเข้ามาใกล้ๆ พูดกับเขาและอธิษฐาน ผมลูบหัวและพูดกับหมอ และมีใครคนหนึ่งถามผมว่า ผมรู้สึกอย่างไร ผมไม่สามารถจะตอบได้ ผมเริ่มที่จะร้องไห้ ผมคุกเข่าลงกับเด็กชาย และพยายามที่จะรวบรวมจิตใจขึ้นมา

ผมพูดว่า “ผมเสียใจเป็นอย่างยิ่งกับสิ่งที่เกิดขึ้น ผมรู้สึกเศร้ากับเด็กเป็นอย่างมาก ในฐานะที่ผมเองเป็นพ่อของเด็กๆ สามคน มันทำให้ผมรู้สึกเจ็บปวดหัวใจ แต่มันไม่ใช่เพียงแค่เพราะผมเป็นพ่อคนและห่วงเด็กชายคนนี้ มันเป็นเรื่องของเด็กชายอายุ 13 ที่ไม่สามารถมองเห็นได้อีก เขาหวาดกลัว และสิ้นหวังอยู่ในที่ซ่อนตัวที่อยู่สูงขึ้นไปบนภูเขาสูงอันหนาวเย็น มันเป็นเรื่องของกองเผด็จการ

ทหารที่วางกับระเบิดเข้าเผาหมู่บ้าน และโจมตีคนของเด็กชายคนนี้นี่เป็นสิ่งที่ผิด และคำพูดใดๆ ก็ไม่สามารถที่จะหยุดมันได้ สิ่งนี้ต้องใช้การอธิษฐานและการลงมือปฏิบัติ ผมลุกขึ้นมาอีกครั้งและมองดูเด็กชายผมพูดว่า “หนู เราจะพยายามอย่างดีที่สุดที่จะช่วยหนู เราอาจจะทำได้หรือทำไม่ได้ แต่เราจะพยายาม ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นก็ตามผมอยากให้คุณรู้ว่า พระเจ้าทรงรักหนูและทรงอยู่กับหนู พระองค์ทรงเจ็บปวดเช่นกัน และผมอยากให้คุณยืนตรงขึ้นมา หนูยังคงแข็งแรง แขนงายังทำงานได้ ถึงแม้ว่าหนูอาจจะมองไม่เห็นอีก แต่ยังมีอีกหลายสิ่งที่คุณยังทำได้ ยืนตรงขึ้นมาและเป็นผู้ชายอย่างที่หนูเป็น”

จากนั้น ผมประคองเขาลุกขึ้นมา และพาเขาเดินรอบๆ ล้นเขา ขณะที่เราเดิน เด็กชายยึดไหล่ผมและเดินตัวตรงอย่างคล่องแคล่ว ด้วยเท้าที่มันคงเฉกเช่นชาวกะเหรี่ยงคนอื่น ๆ หลังจากการตรวจดูตาแล้ว เราทั้งหมดตัดสินใจว่ามันเป็นสิ่งที่ดีที่ควรค่าแก่ความพยายามที่จะส่งเขาไปยังประเทศไทยเพื่อดูว่าจะได้รับการรักษาได้หรือไม่ มันต้องใช้เวลาเดินเท้าหลายวัน และด้วยการช่วยเหลือจาก Karen National Union (ฝ่ายต่อต้านชาวกะเหรี่ยงเพื่ออธิปไตย) เด็กชายถูกส่งไปยังโรงพยาบาลในประเทศไทย ไม่ว่าจะเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านตาของอเมริกันหรือไทยก็ตาม พวกเขาไม่สามารถจะนำสายตากลับมาให้กับชา คเทได้ ดังนั้น ชา คเท จึงสมัครเข้าโรงเรียนสำหรับคนตาบอดในค่ายผู้ลี้ภัย แม้ลา วันนั้นเด็กชายยังอยู่ที่นั่น และเรามุ่งมั่นที่จะช่วยให้เขาได้ประสบความสำเร็จในหลายๆ สิ่งที่เขายังสามารถทำได้

จากหัวหน้าทีมบรรเทาทุกข์

ชา คเท ได้รับการรักษาทางแพทย์
หลังจากที่ตาบอดจากกับระเบิดในวันที่
16 พฤศจิกายน 2007

GLC

ชมรมชีวิตที่ดี

โปรแกรมชมรมชีวิตที่ดีนั้นตั้งอยู่บนพื้นฐานข้อพระคำของพระเยซูในยอห์น 10:10 “ขโมยนั้นย่อมมาเพื่อจะลักและฆ่าและทำลายเสีย เราได้มาเพื่อเขาทั้งหลายจะได้ชีวิต และจะได้อย่างครบบริบูรณ์” คำว่าครบบริบูรณ์นั้นใหญ่ยิ่งและเต็มขนาดยิ่งนัก พระเยซูเท่านั้นที่สามารถตอบสนองความต้องการทุกอย่างของเราได้อย่างแท้จริงและอย่างครบบริบูรณ์ ไม่ว่าจะเป็นทางใดก็ตามที่เราสามารถจะทำได้ เราหวังที่จะนำความรัก ความเชื่อ และเครื่องมือต่าง ๆ เพื่อชีวิต ร่างกายและจิตวิญญาณที่ดี นั้นรวมถึงการสอนพระคริสตธรรมคัมภีร์ และการดูแลรักษาสุขภาพ เพลง และเกมส์ต่างๆ และการให้เครื่องมือการสอนแก่คุณครูอีกด้วย

สมาชิกทีมบรรเทาทุกข์ชาวคะชินและเด็ก ๆ ธันวาคม 07

ชุดสิ่งของสำหรับเด็ก

หวีและกระจกเล็ก ๆ
วิตามินแบบเคี้ยวสำหรับเด็กหนึ่งกล่อง
แปรงสีฟันเด็ก 2 อัน
กรรไกรตัดเล็บ
ของเล่นชิ้นเล็ก
ภาพวาดหรือภาพถ่ายของคุณและหมู่คณะ
โปสการ์ดจากเมืองหรือรัฐของคุณพร้อมกับข้อพระคัมภีร์

ชุดสิ่งของสำหรับแม่และเด็ก

กรรไกรตัดเล็บอันเล็ก
วิตามินรวมสำหรับแม่
วิตามินสำหรับเด็กแบบที่ไม่ต้องแช่ตู้เย็น
ชุดสำหรับเด็กสองชุด หมวก ถุงมือ เสื้อ
(แบบไม่ติดกับกางเกง) และถุงเท้า
ยางกัดสำหรับเด็ก
ภาพวาดหรือภาพถ่ายของคุณและหมู่คณะ
โปสการ์ดจากเมืองหรือรัฐของคุณพร้อมกับข้อพระคัมภีร์

ทีมบรรเทาทุกข์ของชมรมชีวิตที่ดีกำลังเล่นกับเด็ก ๆ ในที่หลบซ่อนของผู้พลัดถิ่นในรัฐกะเหรี่ยง ธันวาคม 07

“ขโมยนั้นย่อมมาเพื่อจะลักและฆ่าและทำลายเสีย เราได้มาเพื่อเขาทั้งหลายจะได้ชีวิต และจะได้อย่างครบบริบูรณ์”

ภารกิจของชมรมชีวิตที่ดีในที่หลบซ่อนของผู้พลัดถิ่น รัฐกะเหรี่ยง ธันวาคม 07

ข้อมูลการจัดส่ง

ขอขอบคุณสำหรับความช่วยเหลือของท่านในการส่งสิ่งของเหล่านี้มาให้แก่เรา ในขณะที่ยังไม่สามารถที่จะส่งของบริจาคที่มีขนาดใหญ่มายังประเทศไทยได้ ขอความกรุณาส่งของมาในกล่องของขวัญ หรือกล่องพัสดุมาตรฐานพร้อมกับจำหน่ายว่า “ของใช้ในบ้าน หรือของใช้ส่วนตัว” ลงในแบบฟอร์มศุลกากร

กรุณาส่งพัสดุทางอากาศ (สำหรับสหรัฐอเมริกา ขนาดโดยรอบกล่องต้องไม่เกิน 79 นิ้ว) มาถึง Christians Concerned for Burma (CCB), ตู้ปณ. 14 แมจจี เชียงใหม่ 50290 โดยระบุชื่อถึง GLC (ชมรมชีวิตที่ดี)

ความเชื่อและการข่มเหง

“เราถูกจับกุม โปสเตอร์ของเราถูกเผา แต่เราจะไม่ยอมแพ้”
จากหัวหน้าทีมบรรเทาทุกข์

กองทหารพม่าเข้าโจมตีหมู่บ้านคอคีในเดือนมิถุนายน 2002 และชาวบ้านทั้งหมดถูกบังคับให้มองดูศิษยาภิบาลที่ถูกมัดและเสียชีวิต จากนั้นโปสเตอร์ของพวกเขาที่ถูกเผาเป็นจุด ศิษยาภิบาลถูกเอาตัวไปเป็นนักโทษเป็นเวลาสี่เดือนครึ่งก่อนที่จะถูกปล่อยตัวออกมาเพียงสองเดือนหลังจากนั้น ทีมบรรเทาทุกข์ก็ได้เข้าไปเยี่ยมเยียน ถ่ายรูปและอธิษฐาน ในเวลานี้ ในภารกิจของเดือนเมษายน 2008 เราได้กลับมายังพื้นที่แห่งเดิม ศิษยาภิบาลท่านนั้นกำลังรอพวกเราอยู่ และขอบคุณพวกเราสำหรับคำอธิษฐานและความช่วยเหลือในระหว่างที่ท่านถูกกักขัง ท่านกล่าวว่าท่านยังคงต้องการจะเป็นศิษยาภิบาลในพื้นที่แห่งนี้ต่อไป เพื่อคนที่นั่นจะไม่สูญเสียความเชื่อของพวกเขา ท่านกล่าวว่า แม้จะรู้ว่าจะถูกจับกุมตัวไปอีกและหมู่บ้านแห่งนี้จะถูกโจมตีอีก ท่านก็ยังยินดีที่จะเป็นศิษยาภิบาลและนำคน

ชาวบ้านถูกขังและได้รับอาหารและน้ำเพียงน้อยนิด อยู่เป็นเวลาห้าวัน ทุก ๆ วัน ทหารพม่าสามคนจะตีศีรษะของศิษยาภิบาลด้วยปืนพก ในระหว่างวันพวกเขาจะมัดท่านไว้กลางแดดและพันศีรษะท่านด้วยพลาสติก พวกเขายังตัดหูของท่านด้วยมีดและตัดหนังจากลำคอในตอนที่เราถามคำถามกับท่านและชู้ว่าจะฆ่าท่าน ในคืนหนึ่ง ขณะที่ท่านและชายอีกสองคนถูกมัดอยู่ที่เสาใต้โปสเตอร์ ท่านบอกว่าหนึ่งในสองคนนั้นสามารถที่จะคลายเชือกได้ แต่ศิษยาภิบาลพูดว่า “อย่าพยายามหนี ถ้าเราสามคนหนีไป อะไรจะเกิดขึ้นกับคนที่อยู่บนโปสเตอร์นั้น” ดังนั้นพวกเขาจึงคงถูกมัดจนกระทั่งกองทหารพม่าย้ายชาวบ้านออกจากโปสเตอร์ จากนั้นก็เผาโปสเตอร์ทั้ง ศิษยาภิบาลและชายทั้งสองคนถูกนำตัวไปและยังอยู่ในคุกเป็นเวลาสี่เดือนครึ่ง

ทุกๆ วัน ทหารพม่าสามคนจะตีศีรษะของศิษยาภิบาลด้วยปืนพก ในระหว่างวันพวกเขาจะมัดท่านไว้กลางแดด และพันศีรษะท่านด้วยพลาสติก

ของท่านต่อไป ครั้งนี้ เมื่อผมเห็นท่านเป็นครั้งแรก ผมเข้าไปกอดท่านและอธิษฐานขอบพระคุณ และผมก็ได้คิดถึงทุกๆ ท่านที่ได้อธิษฐานเมื่อท่านศิษยาภิบาลเมื่อตอนที่เราได้ส่งข้อความเกี่ยวกับการถูกจับกุมของท่านออกไปในปี 2002 ในเวลานี้ ท่านและคนในหมู่บ้านคอคี กำลังสร้างโปสเตอร์ของพวกเขาขึ้นมาใหม่

จากหมู่บ้านนี้ เราไปต่อยังหมู่บ้านที ดา บลู ซึ่งเป็นอีกแห่งที่โปสเตอร์ถูกเผาในปี 2002 เช่นเดียวกัน เราคุยกับศิษยาภิบาล และท่านได้บอกเราว่ากองทหารพม่าบังคับชาวบ้านให้เข้าไปในโปสเตอร์ ในขณะที่ท่านและชายอีกสองคนถูกมัดติดกับเสาใต้โปสเตอร์

เราเคยมาที่หมู่บ้านแห่งนี้ในปี 2002 กับคนอื่น 96 คน ที่หลบหนีจากการบังคับให้ย้ายถิ่นฐาน และพยายามที่จะไปยังค่ายผู้พลัดถิ่นที่อยู่อีกฝั่งของชายแดน ในตอนนั้น ชาวบ้านจากหมู่บ้านนี้กำลังหลบซ่อนตัว และเราได้นอนค้างกับพวกเขาหนึ่งคืน ในเวลานี้โปสเตอร์ที่หมู่บ้านที ดา บลู ได้ถูกสร้างใหม่เสร็จสมบูรณ์แล้ว และตั้งอยู่ข้างๆ โปสเตอร์ที่ถูกเผา เมื่อเราถามศิษยาภิบาลว่าทำไมพวกเขาถึงเก็บเสาของโปสเตอร์ที่ถูกเผาและแผ้วถางที่บริเวณนั้น ท่านบอกว่า “เราอยากจะทำให้มันเป็นอนุสรณ์ว่ามีอะไรเกิดขึ้นที่นี่เป็นบ้านของผม มันเป็นที่ชุมนุมของโปสเตอร์เรา และมันเป็นหน้าที่ของผมที่จะรับใช้คนของผมด้วยการเป็นศิษยาภิบาล ดังนั้น ผมจะอยู่ที่นี้ ถ้าเราต้องทนทุกข์ทรมาน เราจะทนทุกข์ด้วยกัน ถ้าเราเป็นอิสระ เราก็เป็นอิสระด้วยกัน”

ศิษยาภิบาล แอปเปิ้ล ทุ ที่โบสถ์คอคคีที่ถูกเผา เดือนเมษายน 08

ศิษยาภิบาล ซี พา ธรุ (สรรเสริญ) ที่โบสถ์ที่ถูกเผาและโบสถ์ใหม่ที่ตี ดา บลู เมษายน 08

อธิษฐาน

เพื่อทุกคนในประเทศพม่าที่ถูกข่มเหงเพราะความเชื่อของพวกเขา เพื่อที่คริสตจักรจะมีกำลังที่จะสามารถส่องแสงแห่งความรักของพระเจ้าและความจริงในประเทศพม่า

เพื่อศิษยาภิบาล ผู้ที่ถูกจับแยกออกมาและถูกโจมตีโดยกองทหารพม่าเมื่อพวกเขาเข้าไปยังหมู่บ้าน

เพื่อกำลัง สติปัญญาและความหวังของคนในทุกความเชื่อเพื่อผู้ที่อยู่ใต้การปกครองโดยตรงของเผด็จการทหารพม่า อธิษฐานที่พวกเขาจะรวมกันเป็นหนึ่งเดียวและได้รับการหนุนใจโดยความพยายามของพวกเขาก็จะรับใช้ผู้อื่นด้วยความรักและความอดทน

ความรักและชีวิตใหม่ท่ามกลางสงคราม

หัวหน้าทีมบรรเทาทุกข์สองคน ชัน และพอบลู แต่งงานวันที่ 14 กุมภาพันธ์ 08

สองหมอบทีมบรรเทาทุกข์ ดิทู และก๊ี้เตียน บานี้ แต่งงาน เมษายน 08

สมาชิกทีมบรรเทาทุกข์ เดทู และคาน ยาพอ แต่งงาน วันที่ 30 พฤศจิกายน 08

พี่อ๊ิบตัดสินใจให้กับหนึ่งในห้าของหัวหน้าทีมระหว่างการฝึกอบรม ธันวาคม 07

ความโหดร้ายยังคงดำเนินต่อไป

ชายผู้เจ็บป่วยอยู่ที่หลบซ่อนในเขตตองอู รัฐกะเหรี่ยง

ผลแห่งสงครามกลางเมืองที่ดำเนินมานานกว่า 50 ปี ทำให้ประเทศพม่าเป็นหนึ่งในประเทศที่ยากจนที่สุดในโลก เผด็จการทหารเข้าโจมตีประชาชนของตนเอง ฆ่าคนนับพันๆ และให้ประชาชนนับล้านคนต้องพลัดถิ่น ฝายตรงข้ามมากมายถูกจองจำหรือถูกสังหาร ในส่วนใหญ่ของประเทศนั้น มีสันติภาพจอมปลอมอันเนื่องมาจากความสามารถของเผด็จการที่สามารถควบคุมความขัดแย้ง อย่างไรก็ดีตาม ในบางพื้นที่ของชนเผ่าชนั้น กองทหารของรัฐบาลเผด็จการทหารนี้ยังคงเข้าโจมตีผู้คน ประชาชนมากกว่า 80,000 คนกลายเป็นผู้พลัดถิ่นในสองปีที่ผ่านมา และประชาชนมากกว่าหนึ่งล้านคนลี้ภัยหนีออกมาจากประเทศ ภาพถ่ายในสองหน้านี้ได้แสดงให้เห็นความโหดร้ายทารุณที่ดำเนินอยู่บนชีวิตของพลเรือนในพื้นที่ต่างๆ ของประเทศที่กระทำโดยกองทหารพม่า ได้โปรดอธิษฐานเผื่อเหยื่อของสงครามเหล่านี้ และพวกเผด็จการที่รับผิดชอบต่อความเสียหายเหล่านี้

กองทหารพม่าจาก DIV 88 กำลังถูกส่งไปยังเขตตองอู รัฐกะเหรี่ยง ปี 07

หญิงจากเขตธาตันทูบงคับให้ชนไมไฟให้กับกองทหารพม่า สิงหาคม 08

ทหารพม่ากำลังลาดตระเวนในทูลู เลอ ซึ่งเป็นที่สำหรับที่ถูกบังคับให้ย้ายถิ่นฐานอาศัย ธันวาคม 07

เด็กหญิงที่เพิ่งจะถูกตัดเท้าออกไปเนื่องจากเหยียบโดนกับระเบิดในรัฐกะเหรี่ยง ฤดูใบไม้ผลิ 07

ครอบครัวผู้พลัดถิ่นกำลังซ่อนตัวในเขตตองอู รัฐกะเหรี่ยง เมษายน 07

ครอบครัวกำลังสูบฝิ่นในหมู่บ้านลาหู่ในวันออกของรัฐฉาน กรกฎาคม 08

ประเทศพม่าคือหนึ่งในผู้ผลิตยาแอมเฟตามีนที่ใหญ่ที่สุดในโลกและเป็นอันดับหนึ่งในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ พม่าเป็นผู้ผลิตฝิ่น เฮโรอีนที่ใหญ่ที่สุดอันดับสองของโลกรองลงมาจากอัฟกานิสถาน

แม่ผู้พลัดถิ่นและลูกของเธอจากเลอวา หลบหนีการโจมตีของกองทหารพม่า ธันวาคม 07

ชายนิ่งมุน

ชายนิ่งมุน หัวหน้าทีมFree Burma Ranger ชาวกะเหรี่ยง เสียชีวิตวันที่ 20 พฤษภาคม 2008 จากอาการแทรกซ้อนของโรคมะเร็งแบบเฉียบพลัน เขาอายุ 26 ปี เป็นหัวหน้าทีม ผู้ประสานงานเขต ที่ปรึกษาชมรมชีวิตที่ดี และสมาชิกของ Karen Nation Union และองค์กร สำหรับวัยรุ่นชาวกะเหรี่ยง เขาเป็นโสด ครอบครัวของเขาอาศัยอยู่ในพื้นที่ สำหรับผู้ที่ถูกบังคับให้ย้ายถิ่นในประเทศพม่า

ชายนิ่งมุนกับการกิจกรรมครั้งสุดท้ายไปยังรัฐกะเหรี่ยง เมษายน 08

ชายนิ่งมุนเป็นหัวหน้าทีมของสามเขตในตองอยู่ในภาคเหนือของรัฐ กะเหรี่ยง ประเทศพม่า เขาประสานงานและนำทีมเหล่านี้เพื่อที่จะนำ ความช่วยเหลือ ความหวัง และความรักไปยังประชาชนที่ตกอยู่ภายใต้ การโจมตีซึ่งเป็นหนึ่งในพื้นที่ ที่ถูกตีสึกมากที่สุดในประเทศพม่า

ชายนิ่งมุนเป็นหนึ่งในคนแรกๆ ที่แทรกซึมเข้าไปในพื้นที่ ที่กองทัพพม่ายึดเอาไว้ และส่งภาพถ่ายขึ้นดีและรายงานการทำร้าย ด้านสิทธิมนุษยชนของเผด็จการส่งออกมาเป็นประจำ ทั้งรูปถ่ายและ รายงานของเขานั้นได้ถูกเผยแพร่ไปทั่วโลก เขาเป็นหัวหน้าที่ปราศจาก ความกลัวและอยู่ที่แนวหน้าเสมอเพื่อที่จะช่วยเหลือคนที่ถูกโจมตี

ชายนิ่งมุนยังทำงานในพื้นที่และเมืองต่างๆ ที่ตกอยู่ภายใต้การ ควบคุมของกองทัพพม่าโดยสิ้นเชิงและเขาได้ทำภารกิจรวบรวมข้อมูล เปิดเผยให้เห็นถึงสถานการณ์ และสร้างความสัมพันธ์และความหวังให้ กับประชาชนที่อยู่ใต้การข่มเหง นอกจากการเป็นหัวหน้าที่โดดเด่นแล้ว ชายนิ่งมุนยังเป็นชายที่มีความเห็นใจผู้อื่น และทำงานอย่างไม่คิดถึง ตนเอง เขาใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับผู้พลัดถิ่นอันเกิดจากฝีมือของ กองทัพพม่า

เขาคับเคียดๆ เป็นอย่างยั้ง และลูกๆ ของผมก็สูญเสียคุณอา คนโปรดไปเสียแล้ว ในเดือนกุมภาพันธ์ที่งานแต่งงานของหมอลองของเรา สองคน ชายนิ่งมุนวิ่งทะลุค่ายผู้อพยพกับลูกชายวัยสองขวบของผมที่กำลัง หัวเราะและตะโกนอยู่บนบ่าของเขา เมื่อลูกสาววัยห้าขวบของผมถามว่า ชายนิ่งมุนได้เสียชีวิตลงแล้วเธอร้องไห้ให้กับเขาและพูดว่า “โอ้ ชายนิ่งมุน โอ้ ชายนิ่งมุน หนูคิดถึงคุณ”

เราทุกคนคิดถึงเขาเป็นอย่างยั้ง และเศร้าโศกกับการสูญเสียของเขา ชายนิ่งมุนเป็นคริสเตียนและเชื่อว่าบ้านสวรรค์ของเขาอยู่ในสวรรค์ เราเชื่อเช่นนั้นเช่นกัน และรอคอยที่จะพบเขาที่นั่น ความหวังเช่นนั้นและความทรงจำอันดี และบทเรียนที่เราเรียนรู้จากเขาจะเป็นเครื่องปลอบใจ ให้แก่เรา

ขณะที่ผมกำลังไตร่ตรองถึงการสูญเสียของชายนิ่งมุนว่ามีความหมาย อย่างไรสำหรับเราในทุกๆ ด้าน ทั้งส่วนตัวและด้านหน้าที่การงาน ผมตั้งใจใหม่ที่จะต้องระมัดระวังในการใช้เวลาของผมให้มากกว่านี้ ที่จะให้ความสำคัญกับคนก่อนโปรแกรมต่างๆ หรือรายการสิ่งที่จะต้องทำ ที่จะพึงให้มากขึ้น ที่จะรอให้หนักขึ้น ที่จะใช้เวลาที่จะช่วยเหลือ และจะ พักผ่อนและเล่น

สำหรับชายนิ่งมุน ผมอยากจะพูดว่า “น้องชาย ผมเสียใจเป็นอย่างยั้ง ที่คุณจากไปเสียแล้ว ผมรู้ว่าคุณอยู่ในที่ๆ ดีกว่า และผมจะพบคุณอีกครั้ง เพราะความรักของพระเจ้า ผมอยากจะบอกว่า ผมเสียใจที่ไม่ได้ใช้ เวลาส่วนตัวกับคุณให้มากกว่านี้ ในขณะที่เดียวกัน ผมอยากจะขอบคุณที่ คุณใช้ชีวิตกับพวกเราและสำหรับระยะทางทุกกิโลเมตรที่เราเดินไปด้วยกัน อันตราที่เราเผชิญ ความชื่นชมยินดีที่เรามีส่วนร่วมกัน และบทเรียนของ ความถ่อมตน ความร่าเริง ความแข็งแกร่ง และจิตวิญญาณของรอยยิ้มที่ บอกว่าทำได้ทุกอย่างที่คุณมอบให้แก่ผมและทุกคนรอบตัวคุณ เรากำลังก้าว ต่อไปด้วยความรักและเสรีภาพและเราจะพยายามทำเหมือนอย่างที่คิดทำ ด้วยวิถีของความรัก ความยุติธรรมและความจริง ผมขอบคุณสำหรับการ เป็นแบบอย่างและการที่คุณยกชูพวกเราทุกคน มันเป็นประเทศของคุณ และเราเป็นเพียงแขกเท่านั้น แต่กระนั้นคุณก็ยังรับใช้พวกเรา ชายนิ่งมุน ผมรักคุณและคิดถึงคุณเป็นอย่างยั้ง”

“และพระเจ้าที่รัก ขอพระคุณสำหรับของประทานของชายนิ่งมุนใน ชีวิตของพวกเขา และทุกสิ่งทุกอย่างที่มีค่าอย่างแท้จริงนั้นก็อยู่ใน พระหัตถ์ของพระองค์อย่างปลอดภัยแล้ว ขอพระคุณที่แม้ว่าชีวิตนั้น เกิดมาก็ต้องตาย แต่มันไม่ใช่จุดสุดท้าย ขอคุณพระองค์สำหรับ ชายนิ่งมุน และขณะที่เราคิดถึงเขาอยู่นี้ ขอพระองค์ช่วยให้เราที่จะมีชีวิต อยู่อย่างคนที่เขาเป็นและเพื่อสิ่งที่เขายึดถือ ผมกล่าวสิ่งนี้ด้วยความ ซาบซึ้งต่อชายนิ่งมุนและต่อพระองค์ พระเจ้า ผมอธิษฐานในนามของ พระเยซู พระบุตรของพระองค์ อาเมน”

จาก หัวหน้าทีมบรรเทาทุกข์

ประชาชนกว่า 130,000 เสียชีวิต สองล้านคนถูกทำให้พลัดถิ่นโดยพายุไซโคลน นากีสที่พัดเข้ามาในประเทศพม่าในเดือน พฤษภาคม 2008 เดี๋ยวใจการทหารพม่า ได้เข้ามาขัดขวางการบรรเทาทุกข์ให้กับผู้ รอดชีวิตอย่างหนัก ขณะที่ในเวลาเดียวกัน นั้นเองก็ออกตัวโจมตีชนเผ่าที่อยู่ทางตะวันออกของพม่า องค์กรที่ให้ความช่วยเหลือ ประสบกับความยากลำบากในการให้ความ ช่วยเหลือ แม้ว่าจะมีอุปสรรคขัดขวางการ บรรเทาทุกข์ แต่เครือข่ายของคนท้องถิ่นในพื้นที่ๆ โดนผลกระทบนั้นก็ยังสามารถ ช่วยเหลือผู้เคราะห์ร้ายได้อย่างมากมาย ขอขอบคุณทุกๆ ท่านที่ได้ช่วยเหลือผู้คนที่ เหล่านี้นี้ผ่านทางเครือข่ายต่างๆ

ผู้เสียชีวิตจากพายุไซโคลน นากีส (รูปถ่ายโดย Delta Tears)

ครอบครัวที่กำลังหลบซ่อนการโจมตีในตะวันออกของประเทศพม่า

ซากบ้านที่ถูกไฟไหม้ในเมืองลุดตอ

ในทางตะวันตกของพม่านั้นเกิดการกีดกันดารอาหารอันเนื่องมาจากการรังควาญของหนู ที่นี้เช่นเดียวกันที่กองทัพพม่ายังคงเข้าข่มเหง แทนที่จะเข้าช่วยเหลือผู้เคราะห์ร้าย

เด็กขาดอาหารในรัฐอาราฮัน

เหยื่อของการกีดกันดารอาหารในรัฐชิน (รูปถ่ายโดย เพื่อนของ Free Burma Rangers)

ชาวบ้านชาวชินกับหน่วยงานที่กำลังสร้างความหายนะให้กับตะวันตกของพม่า (ภาพถ่ายโดย MPP)

โค นู กำลังร้องไห้ให้กับลูกชายของเขา เมษายน 08

หลังจากที่เขารวบรวมจิตใจกลับมาได้ เขาเดินลงไปยังที่ฝังศพของลูกชายและเริ่มเรียกชื่อของลูก พูดกับลูก และพูดกับพระเจ้าว่า “โอ ลูก ลูกเอ๋ย พ่อพยายามอย่างดีที่สุดสำหรับลูกแล้ว พ่อเตรียมสิ่งที่ดีไว้ให้ลูกหลายอย่าง แต่ตอนนี้ลูกไม่มีโอกาสจะได้เห็นมัน ลูก ลูกเอ๋ย โอ พระเจ้า ลูกชายของผม ลูกของผมไปก่อนแล้ว และรอผมอยู่” จากนั้น เขาก็ยืนขึ้นและพูดว่า “โอ พระเจ้า โอ พระเจ้า ถ้าพระองค์ไม่ทรงช่วยผม ผมก็ไปต่อไม่ไหวอีกแล้ว”

การสูญเสียของคุณพ่อ

ในวันคริสมาสต์ปี 2007 กองลาดตะเวณของทหารพม่าได้อิงนายโค นู ขณะที่เขากำลังตกปลาอยู่ใกล้ๆ สวนของเขา เขาสามารถหลบหนีไปได้ แต่เหนือเขาขึ้นไป ลูกชายอายุ 13 ปี วิลเบอ ทู และหลานชายอายุ 25 ปี โน โม นั้นไม่รอด วิลเบอ ทู เคยรอดชีวิตจากการสังหารหมู่ของกองทหารพม่าในปี 2002 โดยการซ่อนตัวอยู่ใต้ศพของคุณยายของเขา แพทย์ของหน่วยบรรเทาทุกข์ได้ช่วยเอาลูกกระสุนออกจากตัวของเขา แต่ห้าปีต่อมาโรคเนื้องอกกรรมก็เข้าปกคลุมครอบครัวเดียวกันนี้อีกครั้งหนึ่ง

หลังจากการหลบกระสุน คุณพ่อนั้นก็ยังวิ่งหนีต่อไป และไม่ได้ยินเสียงปืนอีก เขาจึงคิดว่าลูกชายและหลานชายซึ่งอยู่บนที่ๆ สูงกว่าห่างออกไปประมาณ 5,000 เมตร ได้หลบหนีไปแล้ว แต่พวกเขาไม่ได้กลับมาบ้าน คุณพ่อจึงออกไปตามหา และพบร่างของพวกเขาที่ถูกเผาในทุ่งนาที่พวกเขากำลังทำนากันอยู่ เมื่อเขามองดูระยะใกล้ เขาเห็นว่าพวกเขาไม่ได้ถูกยิง แต่ถูกจับกุมและถูกทรมานจนเสียชีวิต เอ็นที่ข้อเท้าของพวกเขาถูกตัด ถูกควักเอาเครื่องในออกและถูกเชือดคอ ร่างของพวกเขาถูกเผา แต่ไหม้ไปเพียงแค่ส่วนหนึ่ง

เมื่อเราคุยกับคุณพ่อ เรารู้สึกเจ็บปวดในหัวใจที่ได้ทราบว่า เขาได้เสียชีวิตและลูกสามคนไปในการสังหารหมู่ปี 2002 และบัดนี้

เขาที่จะเสียลูกชายและหลานชายไปอีก เราตกใจที่ทราบว่าคุณพ่อของเขา คือเด็กชายวิลเบอ ทู เด็กคนเดียวที่รอดชีวิตจากการสังหารหมู่เมื่อปี 2002 แต่ตอนนี้เขาถูกทรมานจนเสียชีวิต และเราได้พบกับนางมู ดา อายุ 22 ซึ่งเป็นภรรยาของหลานชายผู้เสียชีวิต เอ็มมีทาร์กอายุ 9 เดือน ซึ่งป่วยและเสียชีวิต 2 วันหลังจากที่สามของเธอถูกฆ่าตาย ในเวลานี้ เธอต้องอยู่คนเดียวตามลำพัง

คุณพ่อบอกว่าเขาจะไปแถวๆ ที่ วิลเบอ ทู และหลานชายถูกฆ่า แต่เขาไม่สามารถที่จะทนจนไปถึงที่นั่นได้ เราพร้อมกับทีมเล็กๆ ไปกับเขา และเมื่อเราไปใกล้กับที่เกิดเหตุ เขาเริ่มที่จะพูดถึงลูกชายของเขา เราเดินผ่านสวนที่ทั้งสองเคยทำงาน และเขาชี้ให้เราดูสวนผลไม้ที่ลูกชายช่วยดูแลและบ้านไร่ที่เขาสร้างมันขึ้นมาด้วยกัน หลังจากที่ผ่านมาไปแล้ว เราต้องปีนขึ้นเนินเขาที่เป็นที่เคยเป็นทุ่งนา ณ ตอนนั้น เขาตัดสินใจที่จะไปกับเรตลอดทาง

ในทุ่งนา เราเจอซากของหลานชายของเขาที่ยังเหลืออยู่ และที่ๆ ฝังลูกชายไว้ เมื่อเขาเห็นสิ่งเหล่านี้ เขาเริ่มที่จะสั่นและเรียกชื่อของลูกชาย ผกทอดเขาเอาไว้และเขาเริ่มที่จะร้องไห้ ทั้งหมดที่ผมทำได้คือการอธิษฐานและปลอบใจเขา หลังจากที่เขารวบรวมจิตใจกลับมาได้เขาเดินลงไปยังที่ฝังศพของลูกชายและเริ่มเรียกชื่อของลูก พูดกับลูก และพูดกับพระเจ้าว่า

“โอ ลูก ลูกเอ๋ย พ่อพยายามอย่างดีที่สุดสำหรับลูกแล้ว พ่อเตรียมสิ่งที่ดีไว้ให้ลูกหลายอย่าง แต่ตอนนี้ลูกไม่มีโอกาสจะได้เห็นมัน ลูก ลูกเอ๋ย โอ พระเจ้า ลูกชายของผม ลูกของผมไปก่อนแล้ว และรอผมอยู่” จากนั้นเขาก็ยืนขึ้นและพูดว่า “โอ พระเจ้า โอ พระเจ้า ถ้าพระองค์ไม่ทรงช่วยผม ผมก็ไปต่อไม่ไหวอีกแล้ว”

หนึ่งในสมาชิกทีมของเราได้คุยกับเขาขณะที่พวกเขาที่เหลือช่วยกันฝังหลุมศพใหม่และกลบส่วนที่เหลือ จากนั้นเราก็มารวมกันพร้อมกับคุณพ่อและทำพิธีไว้อาลัยให้กับคนทั้งสองที่ถูกสังหาร เราร้องฮิซัน และร้องเพลงฮิมส์” บริสุทธี บริสุทธี บริสุทธี” และอธิษฐานตามอย่างพระเยซูด้วยกัน ตลอดเวลาทั้งหมด คุณพ่อร่วมพิธีกับเราอย่างเงียบๆ แต่เมื่อเราปิดพิธีด้วยเพลง “โปรดฟังคำอธิษฐานของเรา โอ พระเจ้า” เขาร้องเพลงไปด้วยกับเรา เราขอความยุติธรรมจากพระเจ้าและที่พระองค์จะอวยพรที่แห่งนี้ คุณพ่อหันมาหาเรา และพยักหน้าราวกับจะบอกว่า “มันจบแล้ว”

เราทราบว่าความเจ็บปวดนั้นจะไม่จากเขาไป ผมบอกกับเขาว่า ผมมีลูกสามคน และถ้าผมสูญเสียพวกเขาไป ผมคงจะร้องไห้ด้วยความเจ็บปวดไปตลอดชีวิตของผม เรายังบอกแก่เขาด้วยว่า เราเชื่อว่าลูกชายและครอบครัวของเขาปลอดภัยอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า และวันหนึ่งเราจะได้กลับมาเจอกันอีกครั้ง ในตอนนี้ เรายังอยู่บนโลกนี้ และเรามีหน้าที่ที่จะต้องทำ นั่นก็คือ ทำในสิ่งที่ดีและถูกต้อง และรักกันและกัน ขณะที่พวกเขาเดินทางเขาไป ผมรู้สึกว่าเขา รู้สึกพอใจที่เราได้ทำในสิ่งที่ดีที่สุดเท่าที่เราจะทำได้ร่วมกัน

เราอยากจะขอบคุณทุกๆ ท่านที่ยืนหยัดเคียงข้างประชาชนในประเทศพม่าท่ามกลางความทารุณโหดร้ายเช่นนี้ เราขอที่ท่านจะอธิษฐานและคิดถึงสิ่งที่เราจะสามารถทำร่วมกันได้เพื่อที่จะช่วยให้ประเทศพม่าเป็นที่ ดีขึ้นได้ ในเวลานี้ เราจะทำอย่างไรที่จะปลอบโยน และช่วยคนอื่น ๆ ที่สูญเสียครอบครัวเกือบหมดเหมือนเช่นชายคนนี้

ขอพระเจ้าทรงอวยพรท่าน จากหัวหน้าทีมบรรเทาทุกข์

สิบจากสิบสองการสังหารหมู่ในปี 2002

ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์จะร้องทุกคืนนานสักเท่าใดและพระองค์มิได้ฟัง หรือข้าพระองค์จะร้องทูลต่อพระองค์ว่า “ทารุณ พระเจ้าข้า” และพระองค์ก็ไม่ทรงช่วย โฉนพระองค์ทรงให้ข้าพระองค์เห็นการชั่ว และให้มองเห็นความยากลำบากทั้งการทำลายและความทารุณก็อยู่ตรงหน้าข้าพระองค์ การวิวาทและการทุ่มเถียงกันก็เกิดขึ้น ดังนั้น ธรรมเนียมปฏิบัติที่ย่อนยาน และความยุติธรรมก็มิได้ปรากฏเสียเลย เพราะว่าคนอธรรมล้อมรอบคนชอบธรรมไว้ ความยุติธรรมจึงปรากฏอย่างวิปัสสาบากู 1: 2-4

อธิษฐาน

อธิษฐานเมื่อคุณพ่อคุณแม่ทุกคนที่สูญเสียลูก ๆ จากการโจมตีของกองทหารพม่า อธิษฐานเมื่อเด็ก ๆ ที่เป็นผู้ที่ทนทุกข์มากที่สุดจากความขัดแย้งนี้ อธิษฐานเพื่อการเปลี่ยนแปลงจิตใจของทหารกองทหารพม่าและผู้นำของพวกเขา อธิษฐานเพื่อหนทางแก้ปัญหาทางการเมืองสำหรับความขัดแย้งที่ติดอาวุธนี้

วิลเบอ ทู ถูกสังหารโดยกองทหารพม่า 25 ธันวาคม 07

ทีมบรรเทาทุกข์และลาที่บรรทุกของเดิมหลังเพื่อนำความช่วยเหลือไปยังผู้พลัดถิ่น ธันวาคม 07

แม้ว่าจะมีการโจมตีจากกองทหารพม่าเมื่อเร็ว ๆ นี้ รวมถึงการสังหาร และการตัด
 อวัยวะของชาวบ้าน และการเข้าเผาบ้านเรือนและโบสถ์ ประชาชนยังคงอาศัยอยู่ใน
 บ้านเกิดของพวกเขา และยังคงช่วยเหลือกันและกัน นี่คือนรูปที่ถ่ายไว้ขณะดำเนิน
 ภารกิจซึ่งแสดงให้เห็นถึงการรักษาพยาบาล และการแจกของขวัญของชมรมชีวิตที่ดี
 เช่นเดียวกับการมีส่วนร่วมของผู้พลัดถิ่นในโปรแกรมชมรมชีวิตที่ดี ขอขอบคุณในทุกสิ่งที
 ท่านได้กระทำร่วมกับเราเพื่อที่จะช่วยคนเหล่านี้ และที่จะร่วมแบ่งปันชีวิตกับพวกเขา
 ความเชื่อของพวกเขาเป็นแรงบันดาลใจให้แก่เรา และช่วยให้เรามุ่งความสนใจไปยังสิ่งที
 สำคัญที่สุดในชีวิต

เด็กสาวเล่นกับทีมบรรเทาทุกข์ชาวไทยใหญ่ขณะที่มีการรักษาผู้ป่วย

ทหารกะเหรี่ยง เหยื่อของกับระเบิด พยายามที่จะปกป้องผู้พลัดถิ่น
 ระหว่างการโจมตีของกองทหารพม่า

ไฟแห่ง ความหวัง

ข้าแต่พระเจ้า พระนามของพระองค์ไปถึงที่สุด
ปลายแผ่นดินโลกอย่างไร คำสรรเสริญพระองค์ก็
ไปถึงอย่างนั้น พระหัตถ์ขวาของพระองค์เต็มไป
ด้วยความชอบธรรม ว่านี่คือพระเจ้า ทรงเป็นพระเจ้า
ของเราเป็นนิจกาล พระองค์จะทรงเป็นผู้นำของเรา
ไปเป็นนิตย์ สดุดี 46:10,14

คำบรรยายภาพ จากบนลงล่าง

1. เด็กชาวไทยใหญ่ วัว และลาหูในพื้นที่สำหรับการย้ายถิ่นฐานในประเทศพม่า เด็กๆ กำลังร่วมกับทีมบรรเทาทุกข์ของโปรแกรมชมรมชีวิตที่ดี
2. โด เส หัวหน้าทีมชมรมชีวิตที่ดีชาวกะเหรี่ยงแดง กำลังอธิษฐานในรัฐไทยใหญ่
3. ผู้ฝึกอบรมทีมบรรเทาทุกข์ชาวกะเหรี่ยงแดง ช่างภาพวิดีโอ และทีมศิษยาภิบาลจากสำนักงานใหญ่กำลังนำทีมบรรเทาทุกข์ต่างๆ ในขณะที่มีการฝึกอบรมในเดือนพฤศจิกายน 07
4. ทีมบรรเทาทุกข์ชาวลาหูกำลังทำฟันในรัฐฉาน
5. หมอชาวกะเหรี่ยงแดงกำลังรักษาฟันให้กับทหารชาวว้าซึ่งเป็นทหารของกองทัพรัฐว้า (UWSA) ซึ่งเป็นตัวแทนของเผด็จการชาวพม่าในอดีตที่ผ่านมาชาวว้าของ UWSA ได้เคยโจมตีทีมบรรเทาทุกข์หลังจากที่ได้รับคำสั่งให้ทำเช่นนั้นจากกองทัพพม่า เราขอบคุณพระเจ้าที่ให้โอกาสนี้แก่เราในการให้การรักษาทหารชาวว้า และสร้างสัมพันธ์และความเข้าใจระหว่างประชาชนผู้ที่พวกเผด็จการอยากจะทำให้เกิดความแตกแยก

อิลียากำลังรักษาผู้ป่วยในภาคเหนือของรัฐกะเหรี่ยง ธันวาคม 07

อิลียา

เรนเจอร์คนแรก

อิลียา (เอเลียห์) เป็นหัวหน้าทีมหมอของ Free Burma Rangers ชื่อเล่นของเขาคือ “เทา พรือ” หรือ “หมาบ้า” เขาว่างไว มีทักษะเยี่ยมยอด และกล้าหาญ เขาอายุ 37 ปี เป็นคริสเตียนชาวกะเหรี่ยง และแต่งงานกับ “แมว” นางพยาบาลคนสวยที่แสนคล่องแคล่ว พวกเขามีลูกด้วยกันสี่คน อิลียาเป็นหมอที่มีพรสวรรค์ เป็นผู้ฝึกอบรม เป็นแชมป์เขียนมวย ศิลปิน นักร้อง พ่อครัว นักล่า และเป็นนักกีฬาที่เล่นกีฬาได้ทุกอย่าง เขาทำหน้าที่เป็นหมอให้กับกองทหารกะเหรี่ยง (KNLA) และได้รับการยกย่องสำหรับความกล้าหาญของเขาภายใต้สถานการณ์คับขันการตัดสินใจอย่างเป็นผู้ใหญ่ ความสามารถที่จะรับมือกับสถานการณ์ที่ซับซ้อน และสำหรับทักษะในการช่วยชีวิตของเขา เขาแทบจะยอมอยู่ตลอดเวลา และเสี่ยงหัวเราะอันโดดเด่นและกึ่งกึ่งของเขานั้นสามารถได้ยินได้ไม่ว่าเขาจะอยู่ที่ไหน เขามีความสงบสุขุมภายใต้ความกดดัน ไม่เคยยอมแพ้ อธิษฐานด้วยความเชื่อ แบ่งปันทุกสิ่งที่มีและมีพรสวรรค์อย่างสูงส่ง

เรื่องก็ตามมานี้เป็นเพียงบางเรื่องที่ทำให้ผมรู้จักถึงบุคลิกลักษณะของเขามากขึ้น

เรนเจอร์คนแรก

ประชาชนมากกว่า 10,000 คน หลบหนีเข้ามายังประเทศไทยในระหว่างปี 1997 อันเนื่องมาจากการโจมตีของกองทหารพม่า ถนนที่ชายแดนนั้นมักจะแน่นไปด้วยครอบครัวที่ชนชาวทุกอย่างที่พวกเขา มี ผมหยุดรถกะบะของผมที่ข้างถนน และในขณะที่ผมก้าวลงมาจากรถนั้นผู้ชายคนหนึ่งโผล่ออกมาจากป่าด้วยชุดพลางตัวทหารมีระเบิดมืออยู่ที่สายคาดเอวของเขา และปืนเอ็ม 16 อยู่ในมือ เขามีรอยยิ้มที่อบอุ่นและเปิดเผยและใส่ตุ้มหูสีแดงแจ๊ดอยู่ที่หูข้างหนึ่ง เขาดูเหมือนกับโจรสลัด “สวัสดีครับ” เขาพูดเป็นภาษาอังกฤษ “ผมชื่ออิลียาและผมเป็นหมอมืออะไรให้ผมช่วยไหมครับ” ผมคิดในใจว่า “คุณนี่เป็นทเวดาเป็นทเวดาโจรสลัด!!” “ครับ” ผมพูด “ผมอยากจะช่วยคนที่เจ็บป่วยและคนที่ยัง

ตามมาไม่ทัน” อิลิยามองไปที่ใบไม้เครื่องเขยักทั้งสี่ใบที่ผมมีอยู่ที่รถกระบะ และเขาหยุดคนที่กำลังหนีอยู่ เขาพูดกับผู้ชายสามคนที่อยู่ในกลุ่มนั้นว่า “คุณหนีต่อพรุ่งนี้ได้ แต่ตอนนี้เป็นเวลาที่จะช่วยเหลือนคนของพวกเขา คุณได้โปรดมาช่วยพวกเราเถอะครับ” เขาให้ยาสามชุดกับชายเหล่านี้ ผมหยิบยาชุดที่สี่และเราก็เข้าไปดูผู้ป่วยที่ลี้ภัยจนทั่วแล้วก็กลับออกมาช่วยชายแดนเพื่อจะช่วยเหลือคนเหล่านั้นที่เราสามารถช่วยได้

หลังจากหนึ่งสัปดาห์ผ่านไป ยาของเราทั้งหมดและเมื่อเรากลับมาที่รถกระบะก็พบกับชายที่เหยียบโดนแอกกับระเบิด ขาที่ขาดกระเจาของเขานั้นติดเชื่อย่างหนัก และเขาคงจะได้รับการรักษาที่โรงพยาบาลทันที เรานำเขาขึ้นมารับรถกระบะของผม และอิลิยาผูกถุงน้ำเกลือเข้ากับหลังคาของรถกระบะเพื่อที่เขาจะยังได้รับน้ำเกลือต่อไปขณะที่เราพาเขาออกไป พระอาทิตย์เพิ่งจะตกขณะที่เราจัดวางเหยือกกับระเบิดให้หนึ่งอย่างมั่นคงในรถกระบะ อิลิยาหันมาหาผมแล้วพูดว่า “ภรรยาและลูกชายของผมยังอยู่ที่ไหนสักแห่งในประเทศพม่า ตอนนั้นผมจะต้องกลับไปตามหาพวกเขา ไม่งั้นอาทิตย์หน้าผมอาจจะตายก็เป็นได้ ฮ่า ฮ่า” ฟันของเขาเป็นประกายตอนที่เขาหัวเราะ เขายิ้มแล้วก็จับมือกับผม ผมอธิษฐานกับเขา และจากนั้น เขาก็หายไปในวันนั้น

หมายเหตุ: อิลิยาพบกับครอบครัวของเขา และในเวลานั้นเขาและแมวภรรยา มีบุตรด้วยกันสี่คน อิลิยาเป็น Free Burma Ranger คนแรก และได้ช่วยเราฝึกอบรมและนำทีมแบบไม่เต็มเวลา 100 คน และแบบเต็มเวลา 48 คน และด้วยการช่วยเหลือของหุ้นส่วนและคนอื่นๆ ที่จะนำการบรรเทาทุกข์ไปยังประชาชนในประเทศพม่า

ผมได้เรียนรู้หลายสิ่งจากอิลิยา และสิ่งที่จับใจผมมากที่สุดก็คือ การเสียสละตัวเองอย่างไม่หยุดหย่อน ทัศนคติที่ดี และการที่เขาให้ความสำคัญของผู้อื่นมาก่อนเสมอ ความกล้าหาญและการลงมือทำทันทีในสถานการณ์ที่ยากลำบากของเขานั้นทำให้ผมกล้าหาญมากขึ้น และความรักของเขาทำให้ผมรักมากขึ้น

เหยือกกับระเบิด

เราอยู่กับกลุ่มผู้พลัดถิ่นมากกว่า 800 คน ซึ่งกำลังหลบซ่อนตัวจากการโจมตีของกองทหารพม่าทางภาคเหนือของกระเหรี่ยงและทางใต้ของชายแดนของกระเหรี่ยงแดง ประชาชนมากกว่า 5000 คน กลายเป็นคนพลัดถิ่นในพื้นที่นั้น และกองทหารพม่าก็ยังคงดำเนินการโจมตีต่อไป เราไปยังหมู่บ้านที่ถูกโจมตีเพื่อที่จะถ่ายรูปของยู้งฉางที่ถูกเผาที่นั่น เรามีผู้นำทางโดยชาวบ้านคนหนึ่งซึ่งเคยถูกจับกุมและทรมานโดยกองทหารพม่า แต่เขาหลบหนีออกมาได้

ขณะที่เราถ่ายวิดีโอซากของยู้งฉางที่หลงเหลืออยู่ มันก็มีกระเบิดเสียงดังห่างออกไป 200 เมตร มันคือกับระเบิด ชาวบ้านสิบคนได้เดินลงมาตามทางกลับเข้าไปยังหมู่บ้านหลังจากที่เขาได้ยินว่ากองทหารพม่าได้ออกไปแล้ว คนที่เดินอยู่คนสุดท้าย นายสาธุ อายุ 17 ปี ได้เหยียบโดนกับระเบิดที่ฝังไว้โดยกองทหารพม่า

ขาที่อ่อนล้าของเขานั้นฉีกกระดูก กระดูกแตก และมันยังติดกันอยู่ได้ด้วยผิวหนังที่เหลือเป็นเส้นจากขาที่อ่อนบ่น อิลิยาเข้าจัดการสถานการณ์นี้ทันที จัดวางหมอนคนอื่น ๆ ให้ทำหน้าทีและเริ่มให้การรักษาเด็กคนนี้ สาธุ เขาได้ควบคุมให้เลือดหยุดไหลจากต่อกระดูก ให้น้ำเกลือและเริ่มที่จะหนีบและเย็บเส้นเลือดและเส้นเลือดใหญ่ เขาปลอบโยนเด็กชายและเตรียมตัวเด็กเพื่อการเดินทาง สาธุได้รับการช่วยชีวิตเอาไว้และถูกห้ามไปยังคลินิกเคลื่อนที่โดยใช้เวลาสี่วัน

ความมุ่งมั่นอุทิศตน

เราอยู่ในหมู่บ้านทางเหนือของรัฐกะเหรี่ยงเป็นเวลาสามเดือนในการกิจบรรเทาทุกข์ เรากำลังรอยาที่จะเข้ามาเพิ่มและไม่มีการโจมตีระยะใกล้กับหมู่บ้านแห่งนี้

ในขณะที่เดียวกันครอบครัวที่หลบหนีจากการโจมตีทางเหนือที่ไกลออกไปก็ไหลเข้ามาเป็นสายต่อเนื่องเข้ามาในหมู่บ้านแห่งนี้ เราไม่มียาเหลืออยู่เลย ดังนั้น เราจึงรักษาพวกเขาอย่างดีที่สุดเท่าที่เราจะทำได้ ขณะเดียวกันก็รอยาที่จะเข้ามาใหม่ วันหนึ่งขณะที่เรากำลังรออยู่ มีคนมาบอกผมว่าอิลิยาถูกเรียกให้ไปดูแลเด็กคนหนึ่งที่ไม่สบาย เด็กมากับครอบครัวที่กำลังหนีมา เมื่อผมไปถึงกระท่อมแห่งนั้นผมเห็นอิลิยาถูกห้อมล้อมด้วยผู้คน ผมเดินเข้าไปใกล้เพื่อจะได้เห็น และเขาก็นั่งอยู่ที่นั่น มีเด็กชายอายุประมาณสามหรือสี่ขวบนั่งอยู่บนตัก เด็กชายมีแผลเต็มตัวไปหน้า และมีทั้งน้ำมูกและน้ำหนองไหลออกมาจากจมูก เด็กชายเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มที่หลบหนีการโจมตี เขาไม่ได้เปลี่ยนเสื้อผ้าหรืออาบน้ำมาหลายวันแล้ว เด็กชายสกปรก ไม่สบายและหวาดกลัว อิลิยาพูดคุย

กับเด็กอย่างอ่อนโยนและพยายามที่จะทำให้เด็กชายสงบลง

อิลิยาเงยหน้ามองผมแล้วบอกว่า “เด็กน้อยคนนี้เล่นกับปากกา ลูกกลิ้งแล้วเดินเข้าไปในจมูกตัวเอง ปลายปากกาหักแล้วตอนนี้มันก็ติดลึกอยู่ในโพรงจมูกของเขา ผมกำลังพยายามเอามันออกมาอยู่ อิลิยาใช้คีมยาวเพื่อที่จะหนีบหัวปากกาออกหลายครั้งหลายหนแต่ก็ไม่ประสบความสำเร็จ หลังจากที่เขาพยายามมาเป็นเวลาหนึ่งชั่วโมงเขามองไปที่เด็กชายและพ่อแม่ของเด็กและพูดว่า “ไม่มีทางอื่นแล้ว” แล้วก็ยิ้มจากนั้น เขาก็ม้มลงและเอาปากครอบจมูกของเด็กและเริ่มที่จะดูดเอา น้ำมูกและน้ำหนองออกจากจมูกของเด็กชาย เขาดูดต่อไปหวังว่าหัวปากกาจะออกมาด้วย สุดท้าย หัวปากกาก็ออกมาด้วยการดูดและการใช้เครื่องมือ ผมมองดูเหตุการณ์ทั้งหมดแล้วก็รู้สึกอึ้งคร่ำครวญ และซาบซึ้งต่อความรักและการอุทิศตนของอิลิยา

ผมเรียนรู้หลายสิ่งหลายอย่างจากอิลิยา และสิ่งที่จับใจผมมากที่สุดคือการเสียสละอุทิศตนอย่างไม่หยุดยั้ง ทศกศิตที่ดีเยี่ยม และการที่เขาให้ความต้องการของผู้อื่นมาก่อนเสมอ ความกล้าหาญ และการลงมือทำทันทีของเขาในสถานการณ์ที่ยากลำบากนั้นได้ช่วยให้ผมเป็นคนกล้าหาญยิ่งขึ้น และความรักของเขาช่วยให้ผมรักมากยิ่งขึ้น

อย่าห่วงถึงวันพรุ่งนี้

เรากำลังเคลื่อนที่ไปกับคนอื่นอีก 96 คนที่กำลังหนีจากการบังคับให้ย้ายถิ่นฐาน มีปู่ตายอายุวัย 70 เด็กเล็ก และเด็กทารกอายุหนึ่งสัปดาห์ที่ถูกอุ้มโดยคุณแม่ที่ป่วยและซีด กองทหารพม่ากำลังไล่ตามเรา และล้อมเราด้วยหอกจรวด มาถึงจุดหนึ่งเมื่อกองทหารพม่ากำลังใกล้เข้ามา เราหยุดเพื่อที่จะหาวิธีออกมาจากวงล้อมของกองทหารพม่า

ทุกคนล้มต่ำและพยายามที่จะเงี้ยวอย่างที่สุด ทหารชาวกะเหรี่ยงนั้นคุกเข่าและสร้างวงล้อมรอบครอบครัวที่หนึ่งย่อย ๆ หรือนอนอยู่บนดิน มันตึงเครียดเป็นอย่างยิ่งและไม่มีใครยิ้ม ผมคุกเข่าอยู่ข้าง ๆ ชาวกะเหรี่ยง KNU/KNLA และหัวหน้าทีม FBR ที่กำลังวางแผน ผมมองเงี้ยวขึ้นมองอิลิยาที่กำลังเคลื่อนใกล้เข้ามา เขาก็มองเล็กน้อยพร้อมกับยิ้มกว้างบนใบหน้าของเขา ขณะที่ล้มลงมาก็ยังคงยิ้มและร้องเพลงเบา ๆ “อย่าห่วงถึงวันพรุ่งนี้ แค่วันนี้ก็ดีแล้ว พระเจ้าทรงอยู่เคียงข้างเพื่อนำเราไปจนสุดทาง มีความเชื่อ และความเมตตา นั้นแหละวิธีที่จะดำเนินชีวิตอย่างประสบความสำเร็จ ฉันทู้อะไร พระคัมภีร์บอกไว้เช่นนั้น”

จากนั้น เขาไปต่อแถวกับชาวบ้านที่นอนอยู่บนพื้น ยิ้มและให้กำลังใจพวกเขาด้วยเสียงเบา ๆ ทุกคนสงสัยยิ้มกลับมาให้เขา และอารมณ์ของทั้งผืนป่านั้นก็เปลี่ยนไป ด้วยคำอธิษฐาน ทักษะของทหารชาวกะเหรี่ยง และทศกศิตเราทำได้ทุกอย่างของอิลิยา และคนอื่น ๆ ในที่สุด เราก็สามารถที่จะออกจากสถานการณ์นั้นได้ และพาคนทั้ง 96 คนไปยังที่ปลอดภัย

สิ่งที่ได้เรียนรู้

ผมได้เรียนรู้หลายสิ่งจากอิลิยา และสิ่งที่จับใจผมมากที่สุดก็คือการเสียสละตัวเองอย่างไม่หยุดหย่อน ทศกศิตที่ดี และการที่เขาให้ความต้องการของผู้อื่นมาก่อนเสมอ ความกล้าหาญและการลงมือทำทันทีในสถานการณ์ที่ยากลำบากของเขานั้นทำให้ผมกล้าหาญมากขึ้น และความรักของเขาทำให้ผมรักมากขึ้น เขาเป็นของขวัญของพระเจ้าสำหรับครอบครัวของผม เขาเป็นคุณอาคนโปรดของลูก ๆ ของผม เขาช่วยอุ้มเด็ก ๆ เขาไปในป่าก่อนที่เด็ก ๆ จะสามารถเดินได้เอง และรักษาพวกเขาเมื่อเขาเจ็บป่วย ลูกชายของผม ปีเตอร์ อิลิยา ชื่อของเขาถูกตั้งขึ้นเพื่อเขา นอกเหนือจากความกล้าหาญ การลงมือทำ และความรักแล้ว ผมอยากจะได้ถึงสองสิ่งที่อิลิยาสอนผมที่ผมคิดว่าเป็นประโยชน์ต่อคนอื่น

คุณรับใช้ใคร

เมื่อมีการประชุมในเรื่องงานของเราเข้ามาเป็นครั้งแรก และเมื่อดูเหมือนว่าเราอาจจะไม่สามารถที่จะทำงานที่นี้ต่อไปได้อีกแล้ว อิลิยาถามผมว่า “คุณจะเสียใจไหมหากคุณทำงานกับชาวกะเหรี่ยงต่อไปไม่ได้อีกแล้ว” “แน่นอนผมจะเสียใจ” ผมตอบ อิลิยาตอบว่า “อย่าเสียใจไปเลย คุณไม่ได้ทำงานเพื่อชาวกะเหรี่ยง คุณทำงานเพื่อพระเจ้า พระเจ้า

ทรงสามารถใช้คุณที่ไหนก็ได้ และพระองค์จะทรงทำเช่นนั้น คุณช่วยพวกเขาอย่างมากแล้ว และเราจะทำมันต่อไป ไม่ต้องห่วงพวกเขา แค่เพียงติดตามพระเจ้าก็พอ”

หน้าที่ของคุณคืออะไร

เมื่อผมพบกับอิลิยาครั้งที่สอง หลังจากที่เขาพบกับครอบครัวของเขาแล้วในระหว่างการโจมตีปี 1997 ผมถามเขาว่า “ทำไมคุณถึงอยู่ช่วยผมกับผู้ลี้ภัยในขณะที่ครอบครัวของคุณเองกำลังอยู่ในอันตราย เขาตอบว่า “ในชีวิตของเรานั้น เราไม่สามารถควบคุมทุกสิ่งทุกอย่างได้ เราจะต้องทำหน้าที่ ที่พระเจ้าวางไว้ตรงหน้าของเรา ผมรักครอบครัวของผมและอยากจะช่วยพวกเขา แต่ผมไม่รู้แม้กระทั่งว่าพวกเขาอยู่ที่ไหน อย่างไรก็ตาม ผมรู้ว่าครอบครัวนับพันที่ต้องการความช่วยเหลืออยู่ที่ไหน พวกเขาอยู่ตรงหน้าของผม ผมจะต้องเชื่อวางใจในพระเจ้า และเพื่อนของผมที่จะดูแลในสิ่งที่ผมทำไม่ได้ จากนั้น หลังจากที่ผมเสร็จจากที่นั่นแล้ว ผมไปตามหาครอบครัวของผมและผมตั้งใจเป็นอย่างมากที่จะเจอพวกเขา และพวกเขาปลอดภัย ผมอยากจะได้ติดตามพระเจ้า และผมขอบคุณพระองค์สำหรับพระพรทุกอย่าง คุณรู้ไหมผมไม่ใช่คนดีนักหรือ และบางครั้งผมก็ทำในสิ่งที่ผิด แต่ผมจะพยายามและผมจะวางใจในพระเจ้า”

ขอพระเจ้าทรงอวยพรท่าน จากหัวหน้าทีมบรรเทาทุกข์

จงชื่นบานอยู่เสมอ จงอธิษฐานอย่างสม่ำเสมอ
จงขอบพระคุณในทุกกรณี เพราะนี่แหละเป็นน้ำพระทัย
ของพระเจ้า ซึ่งปรากฏอยู่ในพระเยซูคริสต์เพื่อท่านทั้งหลาย
1 เธสะโลนิกา 5:16-18

อธิษฐาน

อธิษฐานเผื่อทีมบรรเทาทุกข์ 48 ทีมที่ FBR ฝึกอบรมและสนับสนุน พวกเขาป็นเขาเข้าไปในพื้นที่ของความขัดแย้งเพื่อที่จะให้สิ่งของ ความช่วยเหลือทางจิตวิญญาณ และความช่วยเหลือเบื้องต้นแก่เหยื่อของการทำร้ายและเอาผิดเอาเปรียบของกองทหารพม่า

อธิษฐานเพื่อความกล้าหาญ สติปัญญาและแรงกำลังในทุก ๆ สถานการณ์ อธิษฐานที่ทีมบรรเทาทุกข์ชิ้นนี้จะสามารถนำความรัก การช่วยเหลือและความหวังไปยังผู้ที่ต้องการมากที่สุด

ครอบครัวกำลังอธิษฐานใต้แสงเทียนในภาคกลางของรัฐกะเหรี่ยงในวันอธิษฐานสากลเพื่อประเทศพม่าปี 2008

ออง ชาน ชู จี ผู้นำการเคลื่อนไหวเพื่ออธิปไตย และเจ้าของรางวัลโนเบลสาขาสันติภาพ ผู้ถูกจองจำในบ้านของเธอเองมาเป็นเวลานานกว่า 13 ปี

ชายคนที่สี่

พ ระเจ้าทรงต้องการความสัมพันธ์แห่งรักกับเราแต่ละคน การที่เราจะตอบสนองอย่างไรนั้น ขึ้นอยู่กับประเภทของคนที่เราเลือกจะเป็น

ทางเลือกแรก คือการเป็นคนตามธรรมชาติผู้ซึ่งทำอะไรตามแรงอยากที่กระตุ้นให้เขาทำ เขาไม่สนใจเรื่องของสังคม กฎต่างๆ หรือศีลธรรม เขาเห็นแก่ตัวและดูเหมือนว่าจะยอมตามคนอื่นเมื่อมันตอบรับกับเป้าหมายของเขาเท่านั้น เขาจะหาหนทางเพื่อที่จะให้ตัวเองปลอดภัยเท่านั้น

ชายคนที่สองเป็นชายของสังคม ผู้ที่โดยทั่วไปแล้วจะทำในสิ่งที่ถูกต้องทั้งด้านจริยธรรมและกฎหมาย เขาอยากที่จะเป็นคนดีและให้คนอื่นคิดว่าเขาเป็นคนดี เขาพยายามที่จะทำตามกฎหมายและช่วยเหลือผู้อื่น เมื่ออยู่ภายใต้แรงกดดัน เขาจะช่วยตัวเอง ครอบครัวของเขา และเพื่อนๆ ของเขาออกมา แต่ไม่มากกว่านั้น เขาทำตามจริยธรรม แต่คำขอของมันนั้นแพงเกินไป

ชายคนที่สามนั้นเป็นชายแบบอุดมคติ เขามีจริยธรรมสูงส่งและภายใต้แรงกดดันเขาก็ไม่อ่อนข้อให้ เขายินดีที่จะสละทุกอย่างรวมถึงชีวิตของเขาให้กับสิ่งที่เขาคิดว่าถูกต้อง อย่างไรก็ตามเขาสามารถที่จะตั้งอยู่ในด้านความคิด และสุดท้ายแล้ว เขาสามารถทำในสิ่งที่ผิดจริยธรรมเพื่อที่จะก้าวไปให้ได้รับจุดหมายที่สูงกว่า

ชายคนที่สี่หรือชายแห่งการเชื่อฟังนั้นดูเหมือนชายในอุดมคติ ยกเว้นแต่ว่า เขามีพื้นที่เหลือเอาไว้สำหรับพระเจ้าที่พระองค์จะนำเขาไป

ในทางที่คาดไม่ถึง เขามีใจที่เปิดออก และหัวใจให้พระเจ้านำที่ช่วยชายคนนี้ไม่ให้ไปติดกับกับความคิดที่ยึดติดหรือหลักข้อเชื่อ ชายคนนี้นำด้วยความเชื่อว่าพระเจ้าทรงรักเขาและคนอื่น ๆ พระเจ้าทรงทราบว่าอะไรดีที่สุดและจะนำเขาไปในทุกสถานการณ์ ชายคนนี้ยังหลีกเลี่ยงความคิดของเขาได้ด้วยข้อพระคำ คำปรึกษาของผู้อื่นและตระหนักในความจำกัดของตนและความบาป การเชื่อวางใจในพระเจ้าทำให้เขามีความยึดหยุ่นในทุกสถานการณ์-ไม่ใช่นยึดหยุ่นต่อจริยธรรมส่วนตัว หรือจริยธรรมทางสังคม แต่ยึดหยุ่นในบทบาทของเขา ชายคนนี้เชื่อฟังจนกระทั่งสิ้นชีวิต แม้กระทั่งความคิดเรื่องถูกผิดของเขาจะตายไปด้วยก็ตาม

พระเยซูตรัสว่า “ท่านจะรู้จักเขาได้ด้วยผลของเขา” และนั่นคือวิธีที่คุณสามารถบอกแยกได้ว่าใครคือชายที่เชื่อฟังออกจากชายแห่งอุดมคติ ด้วยเหตุว่าจากชายที่เชื่อฟังนั้นผลที่จะออกมาคือความสัตย์ซื่อ ความรัก การให้อภัย ความอ่อนน้อม ความกล้าหาญ ความรู้ผิด ความยุติธรรม ความเมตตา ความกล้าและความชื่นชมยินดี

เราก้าวต่อไปกับประชาชนของประเทศพม่าเพื่อเสรีภาพ ความยุติธรรมและการคืนดีกัน ไม่ใช่ด้วยกำลังหรือความดั่งามของเรา แต่เพราะพวกเขาเป็นลูกๆ ของพระเจ้า เราต้องการที่จะเชื่อฟังพระเจ้าและยอมให้พระองค์ทรงใช้เรา แต่ละคนเพื่อบรรลุพระประสงค์ของพระองค์

ขอขอบคุณ และขอพระเจ้าทรงอวยพรท่าน
Christians Concerned for burma

สมาชิกทีมบรรเทาทุกข์ พอ บลู แบกผู้ป่วยที่ถอนหน้หน้าหนีจากกองทหารพม่าที่เข้าโจมตี ธันวาคม 07

อย่ากลัวเลย เพราะเราได้ไถ่เจ้าแล้ว เราได้เรียกเจ้าตามชื่อ
เจ้าเป็นของเรา เมื่อเจ้าลุยข้ามแม่น้ำ เราจะอยู่กับเจ้า
เมื่อข้ามแม่น้ำ น้ำจะไม่ท่วมเจ้า เมื่อเจ้าลุยไฟ เจ้าจะไม่ไหม้
และเปลวเพลิงจะไม่เผาผลาญเจ้า อิสยาห์ 43:1-2

ขอขอบคุณ Partners Relief and Development สำหรับการสนับสนุนทุกอย่าง และสำหรับการตีไซน์แมกกาซีนเล่มนี้
ขอขอบคุณ Acts Co. สำหรับการสนับสนุนและสำหรับการพิมพ์แมกกาซีนเล่มนี้

แมกกาซีนเล่มนี้ จัดทำโดย Christians Concerned for Burma (CCB) ข้อความทั้งหมด สงวนลิขสิทธิ์ 2008 แมกกาซีนเล่มนี้อาจทำขึ้นใหม่ได้ หากให้
เครดิตกับข้อความและรูปภาพอย่างเหมาะสม รูปทั้งหมดเป็นลิขสิทธิ์ของ Free Burma Rangers (FBR) นอกจากนี้จะมีหมายเหตุที่บันทึกไว้เป็นอย่างอื่น
ข้อพระคัมภีร์คัดลอกจากฉบับ NIV นอกจากนี้จะมีบันทึกไว้เป็นอย่างอื่น

Christians Concerned for Burma (CCB)
ตู้ปณ 14 แมงไ้ เชียงใหม่ 50290 ประเทศไทย
www.prayforburma.org
info@prayforburma.org